

# ABRAHAM HANS

## DE BONTINK, EEN SPORTVRIEND

Baron Boudewijn de Bontink zat op de veranda van zijn bescheiden buitengoed. Hij wilde niet de rompslomp van een groot kasteel en had maling aan al het gepronk van de adel en aan zijn eigen titel van baron.

Hij was graag gezien te Learne, omdat hij eenvoudig met de mensen omging. Hij was goedhartig en mild. Men zei wel eens, dat hij als voorzitter van de Openbare onderstand zelf de armen van Learne onderhield.

De baron zag Reginald door de dreef naderen en wuifde hem reeds welkom toe. Hij kreeg graag het bezoek van zijn neef.

«Zo vroeg op gang?» vroeg hij, toen hij Reginald de hand toestak.

«Vanmiddag kan ik niet weg. Er is een grote ontvangst.»

«O, ja, ter ere van Ethel, straks brengen ze haar mijn geschenk uit de stad. Maar zeg uw zusje, dat ze mijn afwezigheid moet verontschuldigen. Ik heb niet de minste zin om me in die voorname drukte te mengen.»

«O, dat begrijp ik best, oom.»

«Zeg eens, Lemmink heeft het gisteren lelijk laten zitten. Dat hij Hamerlinck klopt, vraag ik niet van hem, maar hij had in de koers nummer twee of drie moeten eindigen.»

«Hij was eergisterenavond dronken.»

«Dat heb ik gehoord. En gisteren zat het bier nog in zijn benen.»

Reginald vertelde hoe hij zich juist met Pieter Lemmink bemoeid had.

«Ha, drukt de weelde hem al te zwaar?» hernam de Bontink.

«De weelde?»

«Nu ja... Het beetje geld dat hij met wielrenner verdient? Wat een stommerik om zich door die Roos te laten pluimen. Ik doorzie de wulpse meid wel. Ze zou Lemmink aan haar willen binden om voordeel te halen uit zijn prijzen. Maar ze helpt hem zo in de afgrond. En die stommerik loopt weer naar de dochter uit de «Vlasbloem.» Ik zal hem ook eens onder handen nemen en niet mals!» verzekerde de baron de Bontink. «'t Was anders een prachtige wielervedstrijd gisteren!»

«O, ja... Maar ge zijt niet tot in Drongen geweest.»

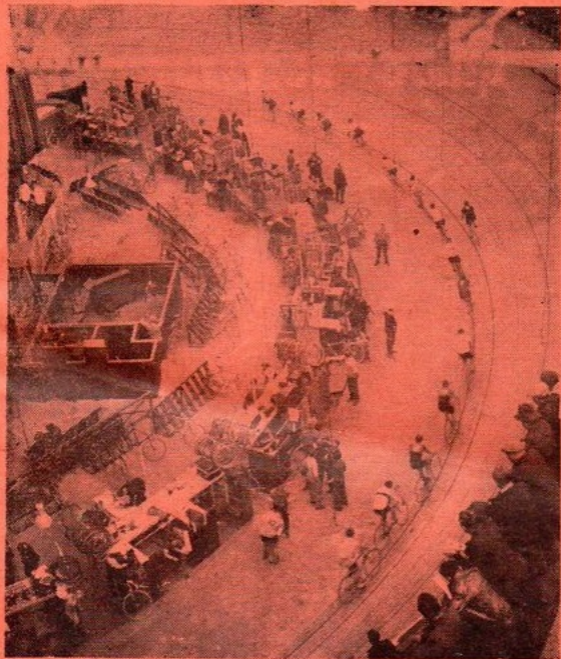
«Nee, ik zag de jongens hier zeven maal voorbij komen. Ik had

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

# De Gestoorde Zesdagenkoers



Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

een zetel naar de grote steenweg laten brengen, en 'k zat daar gemakkelijk onder een boom met een hoop sportvrienden van hierrond. Echt gezellig! Dat had uw papa eens moeten zien!»

«O, ik heb heel wat meegekregen gisteravond voor dat premies geven. Rentmeester Loosen heeft me moeten bespieden.»

«Die valsaard! Hoe uw papa zo'n kerel in zijn dienst wil, begrijp ik niet! En dan tegen de sport zijn en tegen meer dingen van onze nieuwe tijd. Het is vechten tegen windmolens en zijn eigen hart opvreten. Dan leef ik plezieriger.»

«Oom, nu moet ge eens een koers te Leerne inrichten,» zei Reginald.

«Ha, ge zijt daar weer!»

«Ik laat die gedachte niet los... Het zou veel bijval hebben en wat nieuw leven brengen in de Leernese sportvereniging.»

«Luister! Spreek er eens over met de mannen van de plaatselijke sportclub. Men mag op mijn milde steun rekenen. Ik heb er gisteren meer over nagedacht. Ik schenk een eerste prijs van tweeduizend frank. Laat het gemeentebestuur ook wat doen. En er zijn nog sportliefhebbers, die zullen helpen. Het moet de wielersport mogelijk maken.»

«Juist, oom! En nu breng ik de zaak op gang,» riep Reginald verheugd uit.

«Maar als uw papa dat hoort!»

«Papa en ik, ja oom, dat is nu ook de oude tegen de nieuwe tijd. Moest ik in alles papa's zin volgen, dan had ik een zeer triestig leven en rechten studeren aan de universiteit zou geen geestdrift bij me wekken. Dank zij de sport kan ik mij met genoeg voor mijn studies blijven inzetten.»

«'t Is waar, ge kunt niet alle gedachten van uw vader blijven delen.»

«Maar ik zal papa altijd eerbiedigen.»

«Uw papa moest meer verstand gebruiken. En dan zou hij zo verblind niet zijn. François is zijn lieve jongen, die flemer! Als hij zijn gezicht hier vertoont, zal ik hem niet wegsturen, maar ik heb toch liever dat hij niet komt.»

«Die vrouw uit de «Vlasbloem» verweet me, dat zij mijn broer had moeten wegsturen.»

«Dat geloof ik niet. Hij zal er wel geweest zijn, en dan uit voorzichtigheid weggebleven zijn. Wie weet, wat hij te Gent uitvoert. Maar thuis huichelt hij braaf en dan is de oude heer tevreden. Wel, Reginald, we zullen de wielersport te Leerne ook eens vooruit helpen.»

«En onze Lemmink moet winnen!»

«Dat ware een triomf.»

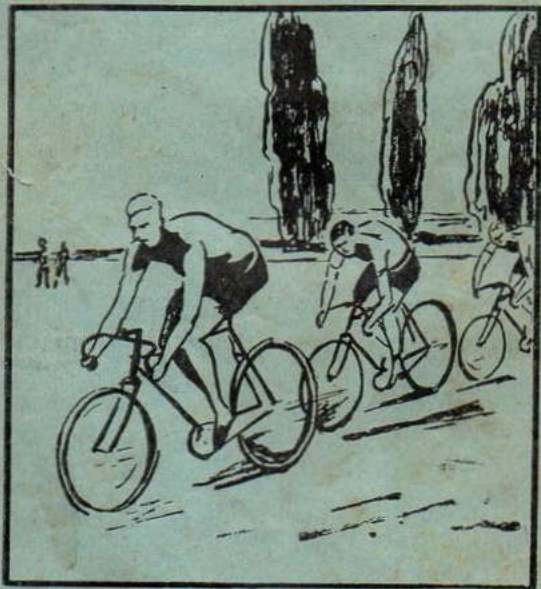
Oom en neef spraken nu over de datum en andere bijzonderheden van de geplande wielerswedstrijd.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

# De Groote Ronde



*Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.*

Reginald moest dan weg voor het feest thuis. Hij zou de volgende dag terug keren om met de onderhandelingen te beginnen.

Toen hij naar het kasteel stapte, ging hij weer voorbij de hoeve van Lemmink. Juist kwamen vader en zoon van het veld. Pieter had dus nog gewerkt.

Beiden groetten de jonker genegen.

«Ha, zo is 't beter,» dacht Reginald.

«Als Pieter goed oppast, mag hij rijden zoveel hij wil,» sprak vader Lemmink.

«Pieter, 't is er door... we krijgen op Lerne een koers,» hernam Reginald. «De eerste prijs zal minstens tweeduizend frank zijn. Gij moet hem weghalen. Dat zal de eer van de streek zijn. Oefen u goed.»

«Ik zal mijn best doen,» beloofde Pieter.

Reginald kwam thuis. Er waren nog geen gasten, behalve Beatrix van Leewerdal en enige naaste familieleden.

De baron de Porteira wandelde op het plein heen en weer. Hij trad zijn jongste zoon tegemoet.

«Vanwaar komt gij?» vroeg hij nijdig.

«Van Lerne, van oom de Bontink».

«Maar waar zijt ge eerst geweest?»

«O, op een hoeve».

«Neen, in een gemene estaminet, een vuil kot, waar een schandaal van een meid zit. Zo belandt ge van het één in het ander.»

«Ik ben er geweest, maar natuurlijk niet om die slet».

Reginald vertelde wat hij gedaan had.

«En moet ge u nu met zo een dronkeman bemoeien?»

«Papa, als ik hem redden kan. En Lemmink is eigenlijk geen dronkeman. De jongen heeft steun nodig».

«De sport voert u al te ver».

«Er waren vroeger jaren meer dronkaards onder de jonge mannen dan nu, vertelt oom. O papa, ik word dus wel goed bespied».

«Peter heeft u daar zien uitkomen en het aan de rentmeester meegedeeld».

«En die kwam op hoge benen naar hier gelopen en natuurlijk wordt dan alles op de verkeerde manier uitgelegd.»

«Ge hebt in zulk een kot geen voet te zetten. Waarom kunt ge u niet gedragen als uw broer, die nooit reden tot klagen geeft?»

«François!»

Maar Reginald wilde niet overdragen, wat vrouw Volder, de moeder van Roos, hem over zijn broer verweten had.

«Papa, ge moogt gerust zijn. Ik walg van vieze herbergen als de «Vlasbloem». Maar ik heb vanmorgen een goed werk verricht en ik ben er tevreden over».

De baron haalde de schouders op.

«Gij moet altijd anders doen dan wij. Ik hoop dat ge vanmiddag nu

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

# DE KOERS VAN DEN LUIAARD



*Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.*

bij onze gasten zult zwijgen over die wielervedstrijd. Ze behoeven niet te weten, dat een zoon de Porteira premies staat uit te delen en op de gemeente omgang heeft met mijn politieke tegenstrevers. Ga u nu kleden... dadelijk luidt de bel voor de lunch.»

Reginald ging langs een zijdeur binnen, om de bezoekers te mijden.

Op zijn kamer stond hij even voor het raam, dat op het park uitzag.

«Altijd dadelijk het slechtste van mij denken,» bromde Reginald. «Omdat ik eenvoudig wil zijn. Maar ik mag er niet om geven... Ik zal van papa blijven houden. Doch ik kan niet in alles zijn wil volgen en vooral niet waar het zijn opvattingen over de sport en de samenleving geldt.»

Reginald kleedde zich om. Het feest zou beginnen.

### FEEST OP «DE DONK»

Het kasteel van Poeke was prachtig gelegen langs de Poekebeek waar het dicht geboomte van het park afwisselde met de wel bebouwde velden.

Baron van Leewerdal bemoeide zich veel met de landbouw. Hij bezat een modelhoeve en drong bij zijn pachters aan, hun zonen en dochters er heen te zenden als er door een leraar uit Melle of Gent lessen werden gegeven.

Ouderwetse boeren zeiden wel, dat een heer uit de stad aan een boer niets kon leren, maar jongeren begrepen weldra dat nieuwe technieken ook hun bedrijf konden vooruit brengen.

Baron van Leewerdal stelde belang in zijn pachters. Men woonde graag op zijn wel onderhouden boerderijen, en bracht voor de eigenaar genegenheid op.

François de Porteira bewonderde het domein, toen hij op die zachte nazomermorgen het kasteel naderde. Hij bedacht hoe hij door een huwelijk met Beatrix, het enig kind van baron en barones van Leewerdal, later deze goederen erven zou.

«Ja, ja, papa weet wel te kiezen,» zei hij bij zich zelf. «En die eigendommen zijn het waard elke dag op een banaal gezicht te zitten kijken... Vooral als men dan elders een vriendinnetje bezit, Greta Wellens of een andere. Er is gelegenheid genoeg voor wie macht en geld bezit.»

De auto stopte vóór het bordes van het fraai kasteel dat indrukwekkend uit zijn grachten rees als een burcht, die tijd en stormen had getrotseerd.

Mevrouw van Leewerdal, een statige, beminnelijke dame, verscheen op het terras.

François maakte een buiging, en na zijn groet, zei hij :

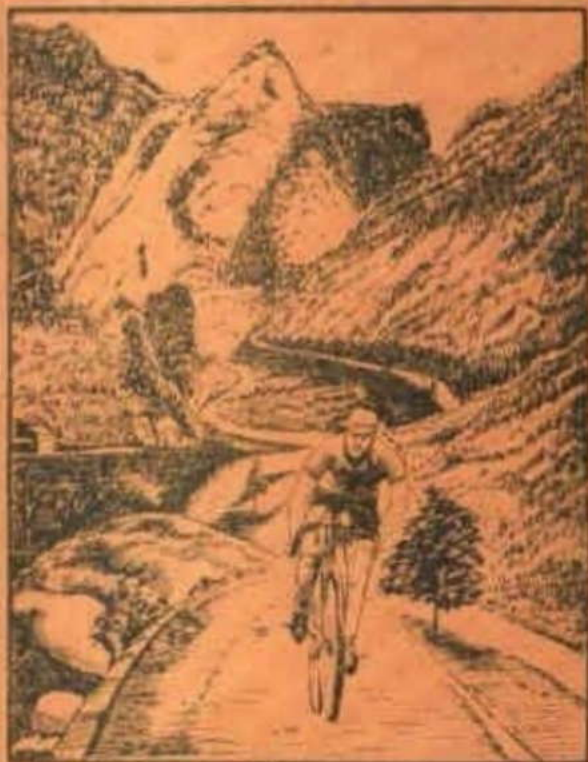
«Mag ik de eer hebben, jonkvrouw Beatrix af te halen voor het feest

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

# De eerste Ronde van Frankrijk



*Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortrijk.*



ABRAHAM HANS

# OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau



**bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU**

HELIOS N.V.  
ANTWERPEN / AMSTERDAM